

Att. Hvem dette måtte angå.

Her sidder jeg så, en sen onsdag aften og bruger min tid på noget, jeg sikkert ikke burde. På mandag skal jeg til eksamen i et fag, jeg har ligeså meget forstand på, som hesteekskremitter midt på Kultorvet, og jeg har endnu ikke forberedt mig. For siden jeg sidst fik fri fra arbejde – en ting jeg gør, for at betale min husleje en gang om måneden og derfor er nødsaget til at gøre hver dag inden min eksamen – har jeg følt mig en kende ilde til mode og i overskuds underskud. Til dels i dårligt humør, til dels flov over min manglende motivation og til dels forkølelse. Men hvad er jeg i dårligt humør over, kunne det tænkes at I gerne ville vide. Jeg er i min bedste alder – 20 år med fødselsdag på tirsdag, om 2 uger er det juleaften og jeg er næsten færdig med mit skoleforløb! Jeg burde gå storsmilende rundt og kramme fremmede mennesker på gaden af bar lyksalighed. Bryde ud i sang ved busstoppestedet og have kalendergaver med til ham, der rister mandler ved Rundetårn. Men så tænker jeg på, at jeg i januar måned ikke får mulighed for at betale husleje, da mit deltidsjob ikke betaler sig nok, og de enkeltfag jeg gerne vil tage ikke er SU berettiget, og så hører glædes-orgasmerne sjovt nok op. Sært måske, for tænk engang, hvor velsignede vi nu engang er, vi håbefulde Danmarks fremtid. Så ualmindeligt heldige vi er, at leve i et så fremragende velfærdssamfund. Båret på hænder og fødder bliver vi nærmest, fra den dag vi åbner øjnene for første gang, til den dag vi lukker dem for sidste. Statens Uddannelsesstøtte, kontanthjælp, boligstøtte, gratis lægebesøg, jeg nævner i flæng. Ak ja, i kø står de jo nærmest de kære politikere med åbne arme og sækken fuld af godter – og fortælle kan de, om statistikker og andre kloge ting, som vi småfolk ganske vist aldrig forstår os på, men det er vel i princippet også underordnet. De klarer det jo så godt. Og vi unge, hvad gør vi som tak? Vi brokker os gør vi, så ørerne vokser og patterne hænger. I folkeskolerne, siges der, skrives der flere sms'er i timerne end fristile, i gymnasierne drikkes der flere øl end der er mursten i væggene og bagefter – ja så fjøtter vi samvittighedsløst rundt som hovedløse høner og snylter på systemet indtil vi måske finder ud af, hvad vi vil og måske ikke. Skammeligt, det er hvad det er. Eller hvorledes?

Sandheden er, at jeg ikke forstår det. Jeg forstår det så lidt, at jeg får lyst til at barbære mig skaldet, tage håndjern på, betale en taxa til Glostrup Psykiatriske afdeling, løbe ind i receptionen og råbe: ”Jeg gir’ op!!!” Men det gør jeg ikke, og det er ikke blot fordi jeg sætter stor pris på mit hår, men af den simple årsag, at jeg er alt for stædig. Ovenstående er ganske vist et smukt glansbillede, men jeg er overbevist om, at vi er mange der ville skrive under på – måske endda få tatoveret på venstre balle – at det på ingen måde afspejler hverdagen for den almindelige danske ungdom. Og jeg er træt af at høre på det. Lad mig sige det som det er. Jeg er ikke spor fascineret af politik. Jeg er ikke blot ved at kede mig ihjel over det, jeg synes det er oldgræsk og jeg bryder mig ikke om folk, der blot omformulerer mit spørgsmål når jeg stiller det, i stedet for at svare på det. Al respekt for vores regering (selvom jeg hellere så den var en anden), de gør vel bare deres job og de er sikkert også rigtig gode til det. Ja jeg tvivler i hvert fald på, at jeg kunne gøre det bedre selv. Men det er bare ikke nok. Eller rettere, det er bare ikke de rigtige ting, der bliver gjort.

Der stilles så ufatteligt mange krav til unge i dag. Inden vi lærer at gå, skal vi vide, hvad vi vil med vores fremtid. Som en nybagt dej skal vi glide ud af moders ende og videre ud i uddannelsens afløb for til sidst at blive spyttet ud i det store åbne hav, der er arbejdsmarkedet. Samtidigt skal vi huske at være hurtige, fleksible, samarbejdsdygtige, selvstændige, modebevidste, selvbevidste, afklarede og sprængfyldte af selvtillid. Vi skal motionere med måde, spise med måde, shoppe med måde, drikke med måde og protestere med måde. Vi flytter fra lejemål til lejemål, fordi huslejen er for høj i København til, at en almindelig studerende kan betale den. Den SU vi modtager er lige akkurat nok til at betale for tag over hovedet og en rulle toiletpapir. For at overleve tager man studielån og banklån, eller et deltidsjob ved siden af studiet. I mellemtiden på studiet får man at vide, at man skal fokusere mere på skole end på arbejde og passe på, at man ikke overanstrenger sig. Ja tak. Mellem uddannelserne er man alvorligt i problemer, da man pludselig skal fuldtidsbeskæftiges, og hvis det ikke er muligt, så kan man ligeså godt sige farvel til betonvæggene og hej til papkassen. Er man 100% bevidst om, hvad man vil, så kan man være så heldig at få kontanthjælp. Hvis ikke, ja så er der ingen hjælp at hente. Nogle unge mennesker er så heldige, at have en mor og far, der uden tøven betaler de 2 + mio. kr. en lejlighed koster. Så er der os andre, der ikke har den velsignelse og bliver nødt til at klare os selv. I mellemtiden er vi blevet så psykisk flossede på alle leder og kanter, at depressionerne og stress symptomerne nærmest vælder ind over os som tsunamier med ræsermave. Men kan vi få psykologhjælp? Nej, for det koster penge, og det har vi på ingen måde råd til. Med mindre vi går til lægen og siger, at vi har lyst til at dø. Hvilket jo faktisk ikke ville være helt uforståeligt, hvis det var tilfældet. I allerbedste tilfælde bliver man færdig med sin uddannelse og får sin belønning: En livslang studiegæld med rød sløjfe og til-og-fra kort.

For at gøre en lang historie kort, så er det ikke en dans på roser at være ung i København. Det er ganske simpelt et spørgsmål om overlevelse og held. Jeg skal ikke være bleg for at indrømme, at det gør mig vred. Jeg føler mig ganske simpelt skidt på og det er en meget ubehagelig følelse at sidde med. Vi betaler så ufatteligt mange penge i skat. Jeg ville bare ønske, at jeg kunne mærke hvad de blev brugt til, for det er så sandelig ikke mig. Måske er jeg urimelig, men jeg mener ikke det er helt uberettiget. Til helvede med politik. Dette her handler ikke om statistikker og om, at se godt ud på talerstolen. Det handler om, at det bare ikke går godt og det skal der gøres noget ved. Hvis det, der gøres nu ikke virker, så find på noget andet. For det her – det kan simpelthen ikke passe!

Bare rolig, jeg gør mig absolut ingen forhåbninger om, at dette lille sure opstød tages alvorligt. Nu sidder jeg og tænker, at jeg burde have været ude i regnen, skulder om skulder med UNICEF i kampen om at samle så mange underskrifter ind som muligt inden jeg sender dette her af sted. Eller stille mig foran Christiansborg med et banner. Eller hæрге en bydel. Det kan være det er det, der skal til for at blive hørt. På den anden side kan man vel altid håbe, skreg støvkornet.